

'Ik heb meer gevoel voor machines dan voor plantenteelt'

Op en top machineman

Zijn laatste aankopen waren een breedstrooier en een maaiarm, met daaraan vast zijn dertiende trekker. En eigenlijk zoekt hij nog een trekker van zo'n 300 pk. Toch vindt Johan Schüssler uit Lelystad zijn akkerbouwbedrijf van 110 hectare niet overgemechaniseerd. „Mijn mechanisatiekosten liggen onder het Flevolands gemiddelde.”

Copyright foto

Jaarlijks perst Schüssler ongeveer 20.000 pakjes hooi en stro bij elkaar. Om die klus in korte tijd te klaren, heeft hij drie Welger-persen met verzamelwagen tot zijn beschikking.

Het stro wil Schüssler zo gauw mogelijk in het pak slaan. "Weg is weg. Op een dikke dag persen we soms wel 7.000 balen. Mijn foeragehandelaar is er niet altijd even blij mee, maar wij hebben de afspraak dat hij ze weghaalt als ik ze klaar heb liggen."

Wie bij Johan Schüssler de schuur in loopt, ziet twee mobiele kranen, vier balenpersen, twee combines – „de derde heb ik verkocht“ –, een indrukwekkende rij Deutz-Fahrtrekkers van jong tot oud, een maaiaarm, een mestinjecteur, een breedstrooier; en dat is nog maar het begin van een lange lijst. Geen doorsnee machinepark dus, voor een gemengd akkerbouw- en varkensbedrijf van 110 hectare. Bij iedere machine heeft Schüssler een verhaal, van de zoektocht bij aanschaf tot de onderhoudsgeschiedenis en de aanpassingen die hij heeft gedaan. Het lijkt op het eerste oog een uit de hand gelopen hobby, maar de Flevolandse ondernemer is meer dan een liefhebber, blijkt al snel. In feite kijkt hij heel zakelijk naar zijn mechanisatie. „Ik koop geen dure spullen en doe het meeste onderhoud zelf. Volgens mijn boekhouder zit ik met mijn mechanisatiekosten ruim onder het Flevolands gemiddelde. Waar het mij vooral om te doen is, is tijdigheid. Ik wil absoluut geen tijd kwijt zijn met machines ombouwen of op de loonwerker

wachten, maar het werk op het juiste moment kunnen doen. Daar verdien ik het mee.“

25 euro per baal meer

Dat dit voor hem zwaar weegt, heeft vooral te maken met de verkoop van kleine pakjes hooi en stro. Jaarlijks perst Schüssler ongeveer 20.000 pakken bij elkaar, die hij via een vaste foeragehandelaar verkoopt. Iets meer dan de helft is stro van eigen graanteelt. Het hooi komt van de wegbermen die hij huurt in de directe omgeving en van enkele percelen beheersgrasland op zijn voormalige boerderij in de Nijkerkerpolder, bij Amersfoort. Daar had hij tot 2007 een gecombineerd veehouderij- en loonbedrijf.

Om de klus in korte tijd te klaren, staan in de schuur drie Welger-persen met verzamelwagen klaar, die pakketten van acht stuks bij elkaar zetten. „Eentje is eigenlijk voor reserve, maar hij doet het nog steeds“, glimlacht Schüssler. „Vanaf 15 juni mag ik het beheersland maaïen.

Als het dan mooi weer is, begin ik 's nachts al te maaïen, zodat ik dezelfde dag nog kan schudden. Ik heb al een paar keer gehad dat dat net het verschil maakt tussen wel en niet kunnen hooïen. Want regent het nat, dan moet ik ronde balen maken en daar valt geen droog brood mee te verdienen. Voor een ronde baal krijg je 25 tot 30 euro. Dat hadden ook 16 kleine pakken kunnen zijn van 3 euro per stuk, ofwel 48 euro. En dan gaat er ook nog eens 7 euro aan folie vanaf. Dat scheelt in totaal dus al snel 25 euro per baal.“

Ook het stro wil hij zo gauw mogelijk in het pak slaan. „Weg is weg. Op een dikke dag persen we soms wel 7.000 balen. Mijn foeragehandelaar is er niet altijd even blij mee, maar wij hebben de afspraak dat hij ze weghaalt als ik ze klaar heb liggen.“

Luchtgekoeld

Hoewel de schuur behoorlijk lichtgroen kleurt van alle Deutzen, is Schüssler niet echt ▶

Bedrijfsgegevens

Johan Schüssler heeft in Lelystad een gemengd bedrijf met akkerbouw en vleesvarkens. Van de 110 hectare die hij bewerkt, ligt ongeveer 30 hectare op het 'oude land', vlak bij Amersfoort. De grond in Lelystad bestaat uit zware zeeklei, variërend van 50 tot 65 procent afslibbaar. Hierop teelt hij granen, suikerbieten, zaaiuien en meestal ook consumptieaardappelen en kruiden. Daarnaast verhuurt hij grond voor tulpenteelt. Van de 45 hectare graan gebruikt hij het stro voor kleine pakjes en de korrel als veevoer. Het rantsoen van de varkens bestaat uit 40 procent tarwe en 20 procent gerst, afkomstig van eigen teelt. De mest van de 1.750 vleesvarkens, zo'n 3.000 kuub per jaar, blijft op het eigen bedrijf. Johan Schüssler is getrouwd met Bertha. Ze hebben vier kinderen: Marianne, Martijn, Tamara en Stefan.

Copyright foto

Copyright foto

De 'jongste' aanwinst in de vloot is een Deutz DX6.10 met een Herder Grenadier-maaiaarm. „Ik had hem al eens zien staan op een website voor tweedehands machines. Voor ongeveer 9.000 euro.“

oogsttijd en ik had er verder geen tijd voor. Tot ik hem in de winter weer tegenkwam, op een site waar ik normaal gesproken niet kom. Voor 7.000 euro. Ik heb er een losse klepelbak bij gekocht, die meer kostte. Aan de trekker zit wel onderhoud te komen, maar uiteindelijk valt de prijs me reuze mee. Je hebt er een hoop gemak van. Ik kan nu vanaf de wegberm mijn walkanten maaien, waardoor ik niet meer door mijn gewassen hoeft te rijden.”

Liever geen loonwerk

Doet hij wel eens loonwerk met zijn machines? Zo'n uitgebreid machinepark, met machines die vaak een maatje meer zijn, vraagt er haast om. Schüssler: „Liever niet, want we zijn zelf druk zat en ik wil er geen personeel voor inhuren. Ze mogen me alleen bellen als ze in nood zitten, zeg ik altijd. Ik reken ook bewust wat meer dan de loonwerker. Op het moment dat mensen me dan inhuren, kan ik wat verdienen, terwijl zij blij zijn dat ze het werk aan de kant krijgen. Op die manier is iedereen tevreden.“ Dat er meerdere loonwerkersmachines in de schuur staan, is vooral om zelf veel werk te kunnen verzetten in korte tijd. Een groot deel van het jaar moet Schüssler het werk namelijk alleen doen. Wel kan hij tijdens de vakanties rekenen op hulp van zijn zoons Martijn en

merkvast. „Toevallig heb ik een erg goede relatie met mechanisatiebedrijf Tolhoek en die is Deutz-dealer. Bovendien zijn de oudere modellen luchtgekoeld. Die blijven het doen en je hebt nooit gezeur met lekkages.“ Hij wijst naar een Deutz DX6.50 met voorop een hefmast en pakkenklem voor 16 baaltjes. „De urenteller is er al lang mee opgehouden, maar ik denk dat hij al wel 20.000 uren gedraaid heeft. Die is dan ook wel echt af hoor, maar voor dit werk kan het nog.“

Een van zijn nieuwste trekkers is een 180 pk Deutz Agrotron, met 5.000 uur op de teller. Een buitenkansje, volgens Schüssler. „Ik kon er vrij goedkoop aan komen en het is een hele goede serie. We hadden er ook al een. Nieuw zou ik zo'n trekker nooit kopen. Veel te duur.“ De 'jongste' aanwinst in de vloot is een Deutz DX6.10 met een Herder Grenadier-maaiaarm. „Ik had hem al eens zien staan op een website voor tweedehands machines. Voor ongeveer 9.000 euro. Maar dat was midden in de

Copyright foto

Copyright foto

Dat er meerdere loonwerkersmachines in de schuur staan, is vooral om zelf veel werk te kunnen verzetten in korte tijd. Een groot deel van het jaar moet Schüssler het werk namelijk alleen doen. Wel kan hij tijdens de vakanties rekenen op hulp van zijn zoons Martijn en Stefan.

Stefan. In de zomer, als de 45 hectare graan in de silo's moet en het stro in de baal, komt er een hele ploeg familieleden meehelpen om het werk aan de kant te krijgen. Daarmee prijst Schüssler zich gelukkig. „Mijn vrouw regelt dat allemaal, want zoveel mensen tegelijk aansturen, daar ben ik niet goed in. Zij heeft een veel beter gevoel voor mensen.“

‘Geen teeltman’

Schüssler kent zijn sterke en zwakke punten, en maakt daar geen geheim van. „Ik ben geen echte akkerbouwer. Ik mis het gevoel voor de teelt. Daarom heb ik de afspraak met de buitendienstmedewerker van Agrifirm: kom maar zo vaak langs als jij denkt dat nodig is en zeg maar wat ik moet doen. Ik vaar soms blind op zijn adviezen. Verder werk ik samen met een buurman, die een échte uienman is. Hij helpt mij met mijn uienteelt en ik help hem met het machinewerk. Want dat is mijn ding.“ Ook bij het afleveren van de varkens schroomt Schüssler niet om hulp in te roepen. De afnemer wil de dieren hebben als ze tussen de 80 en 100 kilo wegen. „Als ik dat zelf ga schatten, zit ik er zomaar 10 kilo naast. Ik ga het niet eens meer proberen. Er komt iemand van Vion die voor mij de slachtrijpe dieren markeert. Zij zijn de afnemer en zij kunnen dat

als beste beoordelen.“

Voor zichzelf zit de uitdaging in het slim inzetten van zijn eigen arbeid en het benutten van de voordelen van een gemengd bedrijf. Kostentechnisch vormen de akkerbouw- en de vleesvarkenstak een goede combinatie. Schüssler teelt meer dan de helft van het voer dat hij nodig heeft zelf en kan alle mest op het eigen bedrijf kwijt. Daarmee weet hij de varkenstak ook in moeilijke tijden rendabel te houden.

Ook naar zijn aardappelteelt kijkt hij zakelijk. Vorig jaar besloot hij zijn aardappelland te verhuren. Hij vond het saldo van de consumptieaardappelen over een te lange periode te laag. Afgelopen seizoen pakte de beslissing goed uit, vanwege de lage prijzen. Dat de aardappelen nu duur lijken te worden, hoort bij het spel, vindt hij. Alle apparatuur voor zijn aardappelen heeft hij nog en hij ziet wel wanneer hij weer instapt.

300 pk

Terug naar de mechanisatie. Hoe maakt Schüssler zijn afwegingen bij aanschaf van materieel? Niemand kan binnen in een machine kijken, maar op dit punt laat zijn gevoel hem niet vaak in de steek. „Na een proefrit en het verhaal bij de machine heb ik

meestal wel een idee of het goed zit. De kunst is om de buitenkansjes te vinden. Het liefst heb ik een gereviseerde machine, of een machine met een defect waar ik niet bang voor ben. Sommige ondernemers kopen een nieuwe, terwijl zo'n machine verder soms nog prima is. Of een machine strak in de lak zit, dat kan me niet zo veel schelen. Als het nodig is, stralen we hem schoon en spuiten hem weer netjes bij.“ Machines die gebruikt niet of nauwelijks te koop zijn, of die hij tweedehands nog steeds duur vindt, koopt hij nieuw. Daar zit nogal eens een exotisch exemplaar tussen. Vooraan in de schuur staan een zwaar uitgevoerde 9 meter brede cambridgerol en een 6-meterse schijveneg van Poolse makelij. Ook een 3,5-tons heftruck van het Chinese merk Heli kocht hij nieuw. „Koop je een klinkende naam als Linde, dan ben je zomaar 20.000 euro extra kwijt“, zegt Schüssler. „Qua afwerking en zicht op de lepels is dit niet alles, hoor. En als ik een kistenbewaring had, zou ik hem niet kopen. Daarvoor reageert hij net even te traag. Maar verder is het een degelijk ding en er zit een prima Komatsu-motor in.“

Weet hij al wat zijn volgende aanschaf wordt? „Ik ben al een poosje op zoek naar een Kirovets of een andere kniktrekker van rond de 300 pk. Voo een deel als liefhebberij, maar ook voor de grondbewerking komt zoiets wel van pas.“ ■

Hoewel de schuur behoorlijk lichtgroen kleurt van alle Deutzen, is Schüssler niet echt merkvast. „Toevallig heb ik een erg goede relatie met mechanisatiebedrijf Tolhoek en die is Deutz-dealer. Bovendien zijn de oudere modellen luchtgekoeld. Die blijven het doen en je hebt nooit gezeur met lekkages.“

Copyright foto